

Szivárvány

VERS, MESE, JÁTÉK KICSIKNEK • 2019. JANUÁR

1.

NAGYÁLMOS ILDIKÓ

Havas napok

Ma havazott, minden fehér,
a föld az éggel összeér,
a magasság is a mélyvel,
világít a sötét éjjel.

Tél van, ragyog az égbolt,
feljött és kacag a félhold,
a domb hófehér párna,
ki rádól, könnyű az álma.

A mező végtelen dunyha,
alatta ki ne aludna?

Araszol, lépked a tél,
felkapja, viszi a szél.

Üldögélhetne a dombon,
de türelme nincsen, mondom,
hiába dunyha és párna,
reszketős minden álma.

BERTÓTI JOHANNA

Január az ablakból

Bentről nézem a telet,
a tejfehér hegyeket,
szertefoszló füstjelet,
lelassult járműveket,
tükörfényes utakat,
hóterhelte házakat,
a szűk folyót és tavat
– fagy ül rajtuk, jéglakat –,
összejárákált tereket,
ujjongó gyerekeket,
kövér hóembereket...
Bentről nézem a telet.

Nagy a világ, ó, de jó,
elfér benne a sok hó!

DARVAY TÜNDE rajza

Újlesztendő, vígságszerző
most kezd újulni,
Újulással víg örömet
akar hirdetni, akar hirdetni.
(Népi köszöntő)

**A 2019-es esztendő
legyen színes és fényes,
ölelve védjen, mint égen a szivárvány.
Kívánja barátotok,
a Szivárvány gyermeklap**

BIRTA-SZÉKELY NOÉMI

Barkácsolás

Anya figyelj!
Ez egy olyan szerkezet,
ami kiűzi az egyik felén
a fejünkből a rossz gondolatokat,
a másik felén meg beengedi a jókat.
Sok mindenre lesz szükségem hozzá:
papírra, ragasztóra, vízfestékre,
színes ceruzákra,
talán egy kis csillámporra,
de kell még kalapács, fúrógép, szögek
és talán egy számítógép is.

BALAJTHY FERENC

Megtisztul

Pihe-puha könnyű
Hókrisztály lebeg.
Isten tudja honnan
Szórják az egek.

Pihe-puha könnyű,
Fújja már a szél,
Ágról-ágra szállong,
Egyszer földet ér.

Pihe-puha könnyű,
Mint az álom, száll,
Fehér lesz az erdő
Meg a nagy határ.

Fehér lesz a házam:
A tél hoz és visz,
Megtisztul a világ,
Szívem, lelkem is.

CSEH KATALIN

Téli mondóka

Hó, hó, hó, hólabda,
Hó Hugó elkapta.
Hó, hó, hó, hótenger,
horkol hat hóember.
Hó, hó, hó, hómező,
hócsónak, evező.
Hó, hó, hó, hógolyó,
hóvándor, bolyongó.
Hó, hó, hó, hóvilág,
tündöklő hó-világ.

MARKÓ BÉLA

A jóságos hóember

Ott állt a házunk előtt a hóember, mindenki megcsodálhatta, aki arra járt. Volt is mit gyönyörködni benne: sárga cirokseprűből a keze, hegyes murokból az orra, piros fazékból a sapkája. Mi tagadás, jól sikerült ez a hóember, és valószínűleg ő is tudta ezt, mert egyfolytában mosoly ragyogott széles holdvilág-képén, ahogy a járókelők meg-megálltak, és elismerően nézegették kezét, orrát, fejfedőjét, hófehér pocakját. Belevaló hóembert épített ez a Balázs!

Csakhogy egyik reggel jön lélekszakadva anyu:

– Kedves hóember, add kölcsön a sapkádát, mert nincs miben vizet forralnom!

Megsajnálja anyut a hóember, kölcsönadja a piros fazekát.

Kisvártatva jön apu is, áll egyik lábáról a másikra:

– Kérlek szépen, hóember barátom, nem adnád kölcsön a seprűdet, mert nincsen mivel felsepernem a járdát.

Őt is megsajnálja a hóember, odaadja a seprűt. Nincsen már se keze, se sapkája.

Ráadásul arra jár a közeli erdőből a nyuszi is, messziről hallatszik a gyomra korgása. Meglátja a hóember hegyes orrát, még hangosabbat kordul a gyomra:

– Éhes vagyok, egy murek megmentené az életemet! – mondja.

Odaadja a hóember a nyuszinak is, amit kér. Se keze, se sapkája, se orra. Nem szép már a hóember, ott áll esetlenül.

– Milyen felemás ez a hóember, milyen befejezetlen – mondják az arrajárók.

Így van ez tényleg első látásra, de ha közelebb mégy hozzá, látni fogod, hogy mégis sokkal szebb, mint a korábbi mosolygó, sápadt bohóc, mert nincsen ugyan seprűje vagy fazaka, de van most már szíve, ott dobog láthatatlanul hófehér kabátja alatt.

TÓTH ÁGNES

Hol a tél?

Holle anyó keresgéli,
De nem leli a telet,
Így dunnája rázásának
Nem tehet most eleget.

Késik a tél, mi tagadás,
Elmarad a hóesés.
Havas dombról
nem fut szánkó,
Nincs sikongó nevetés.

Csak egy sárgult fotó őrzi
Azt a régi, szép telet,
Amiről egy répaorrú
Hóemberke rám nevet.

Báránymimlő

– Képzeld, Anya – újságolta Boldizsár –, voltam csillagászati körön. Tudod, milyen izgalmas volt? Gábor bácsi, a körvezetőnk kölcsönadta a világűréről szóló atlaszt, hogy esténként megfigyelhessem a csillagképeket. De kellene egy csillagászati távcső is. Ugye megvesszük?

– Közeledik a Karácsony, írd meg az Anyagnak – mondta Anya.

– Csak az a baj, hogy múlt héten Nagymamánál már megírtam a levelet, és el is küldtem. Egy távirányítós repülőgépet kértem – sajnálkozott Boldi.

– Írj egy másikat is, amelyben lemondasz a repülőről a távcső javára – ajánlotta Anya.

Boldizsár hozzálátott a levélíráshoz:

Kedves Anya!

Meggondoltam magam, kérelek, a távirányítós repülőgép helyett hozzá inkább egy csillagászati távcsövet, mert tanulmányozni szeretném a világűrt, s hátha a Mennyország is ellátnék veled. De ha véletlenül már beszerezted a távirányítós repülőt, hozd el azt is, nehogy megrozsdázzék a nedves felhőtől jövő Karácsonyig.

Jó lenne, ha hozzám jönnél legelőbb, mert nagyon sürgős. Várlak,

Boldizsár

Így történt, hogy két hét múlva a karácsonyfa alatt ott volt a csillagászati távcső. A távirányítós repülő pedig Nagymama karácsonyfája alatt ért földet.

Boldizsár a következő napokban csak a világűréről szóló albumot bújta, és amint besötétedett, kiállt az erkélyre, s hosszasan kémlelte az eget. Nem lehetett elmozdítani a távcső mellől.

Egyik késő délután, amikor a terasz felé indult, Anya közbelépett.

– Nem mehetsz ki a hidegbe, kisfiam, sápadt vagy, és fényes a szemed. Úgy látom, valami betegség bujkál benned.

– Nincs semmi bajom – erősködött Boldi, magára cibálva kabátját.

De Anya hozta a lázmérőt, és pár perc múlva kiderült, hogy nem tévedett.

Boldizsár elkeseredett, vacsorázni sem akart. Egy ideig még az ablaküveg mögül próbált csillagászni, aztán megadta magát, és lefeküdt.

Másnap reggel gyengének érezte magát, nem kelt fel az ágyból.

– Olyan vagy, mint egy piros pöttyös katicabogár! – kiáltott fel Anya, amikor benyitott a szobájába. – Egészen biztos, hogy bárányhimlő. Járvány van.

– Tudom, már hárman megkapták az osztályunkból – suttopta Boldizsár, mert arra sem volt ereje, hogy hangosan beszéljen.

Anya teát főzött, kenyeret pirított, két párnából támaszt tett beteg fia háta mögé, és tálcán vitte ágyába a reggelit.

Boldi csak pár falatot evett, eltolta magától a tányért.

– Inkább az albumot hozd, mert szeretném nézegetni – kérte Anyát.

A következő napokban a pöttyök hólyagokká alakultak, a láz elmúlt, Boldi jobban érezte magát. Felkelt az ágyból, és a nagy tü-

kör elé állt. Teljesen elképedt, mert olyan volt, akár a csillagos égbolt. Homlokán felfedezte a Nagy Göncölt, jobb arcán a Kis Göncölt, a balon a Fiastyúkot, mellkasán a Delfint, hasán a Sast, hátán a Sárkányt, jobb combján a Hattyút, a balon a Kígyót.

Közben Anya bejött a szobába.

– Vedd fel gyorsan a pizsamát, és bújj vissza az ágyba, mert a gyógyuláshoz melegre van szükséged, hogy kifejlődjön minden hólyag – utasította Boldit.

Boldizsár nem ellenkezett, mert kíváncsi volt, hogy a meleg hatására milyen újabb csillagalakzatok kelnek ki még testéből. Másnap reggel meg is jelent bal lábszárán a Tejút, a jobbon pedig a Nyíl.

Boldi elégedett volt az eredménnyel, csak az zavarta, hogy a bőrén termő himlőcsillagok rettenetesen viszkettek, főleg ahogy le szállt az este, és égi párjaik kigyulladtak.

– Ne vakard, kisfiam, mert kipukkad, s látszani fog a helye – szólt rá Anya, és beszorította mentolos hintőporral.

Boldizsár az ablakhoz állt. Az eget kémelve azon töprengett, hogy vajon az égboltnak is viszket a rengeteg csillag? S csillaghullás olyankor van, amikor az égbolt vakarózik?

A mese megszületését támogatta:

nka
Nemzeti Kulturális Alap

Nő dolgok

Emma alig várta, hogy anya bemenjen, és lefektesse Micit. Már régen kitervelte, mit fog tenni, ha becsukódik a hálószoba ajtaja. Először a selyemruhát csente ki a szekrényből. Piros, nyersselyem ruha volt, anya legújabb kedvence. Aztán a fehér magassarkút lopta egyenként a szobájukba. Beöltözött. Még tetszett is neki, hogy a ruha uszályos lett rajta.

Egyezzünk meg, sokkal királykisasszonyosabban áll rajtam, mint anyán – pisolygott a tükörbe.

A cipő meg, hát az pont jó volt. Csak az orra hegye látszott ki a ruha alól. Igaz, nem lehetett benne forogni, de tipegni annál inkább.

Ha látna most az álruhás herceg, biztosan belémszeretne. Én vagyok a legkisebb királykisasszony. Igaz, Mici még kisebb, de

Mici nem számít, ő baba – gondolkodott Emma.

A végén kellett volna egy korona is.

Emma tudta, hogy anyának van valahol egy olyan *vigaszgyöngysora*. Amikor azt felteszi nem is szomorú soha... Na azt kéne megkeresni. Igaz, hogy csak a karkötő került elő, de legalább nem csúszott a fülére. Pont jó lett koronának.

„Olyan fehér a bőre, mint a hó” – a királykisasszonyok ilyenek. Csak az a baj, hogy nincs *búder*. Most mitévő legyen a legkisebb királykisasszony?

Anya sosem használ ilyet. Biztos nem akar királykisasszony lenni... Na nem baj. Volt a fiókban

egy kis liszt. Emmának arca, keze szép fehér lett tőle.

Szájrúzs kell még: „Az ajka piros, mint a vér.” De mi az a *mintavér*? És hol van az *ajkám*? Meddig tart? – pingálta magát elmélyülten a kislány.

Már csak a szememet kellene kifesteni. Nini, itt a szemrúzs, ezzel megfestem. Az egyiket kékre, a másikat zöldre.

A hirtelen eladósorba került királykisasszony elégedetten szemlélte magát a tükörben.

Medve Szaniszló, az álruhás királyfi elismerően brummogott ki a gyerekszobából:

– Szabad lesz egy tánra, hölgyem?

– Jaj persze, mindjárt, azonnal, csak előbb van egy csomó női dolgom. A labbérek, jaj, a labbérek. Nagyon nehéz dolog a labbér. Nem csoda, hogy apának is *labbérgyulladás*a volt. Kórházban kellett feküdnie és barackkompótot ennie. Fúúú! – zárta le Emma a témát.

– Adja a karját, szép hercegnőm, hadd sétáljunk egyet a palotakertben! – próbálkozott ismét a medve lovag.

– Jövök, jövök, *Szaniszlovam*, csak előbb készülnöm kell holnapra! – azzal leült a számítógép elé, és meredtem bámult a képernyőre pár percig.

– Most győztem le a hétfejű sárkányt, csak érted, drága hercegkisasszony. Gyere,

ünnepelejünk! – szólt szinte reményvesztett hangon a herceg.

– Megyek máris, csak előbb odateszem az ebédet. Csak azt tudnám, hogy hova is kell odatenni – töprengett a kislány.

Hirtelen kitárult a hálószoba ajtaja, és anya lépett ki rajta. Ahogy meglátta Emmát, előbb meghökkent, felvonta a szemöldökét, majd elkezdett nevetni. Úgy kacagott, hogy a hercegnő is – fittyet hányva az udvari etiketre – vele hahotázott.

Elvégre sok fontos női dolog van, de talán a legfontosabb a napi kiadós nevetés.

Piros pöttyök

Egyik reggel megvizsgtetett a nyakam, és délre már tele volt piros pöttyökkel az arcom, a kezem, a karom, a hasam, a hátam és a lábam is.

– Nem szabad elkaparni – figyelmeztetett Anya, aki megállapította: – Ez himlő! Ez bizony himlő.

És hűsítő szerekkel-löttyökkel kenték be, fújták le a piros pöttyeimet, amelyektől se babázni, se labdázni, se főzőcskézni nem tudtam. Nem volt kedvem enni és rajzfilmet nézni, és aludni sem tudtam, mert nagyon-nagyon viszketett a bőröm. Ráadásul az utcára, a játszótérre sem mehettem ki, és óvodába sem engedtek azért, hogy jól jöjjön ki az összes pötty, mondták a felnőttek. Nem tudtam eldönteni, hogy ők akkor most kivel tartanak: velem vagy a piros pöttyökkel. Nem bántam volna, ha néhány szépen bent marad magának, ha csendben meghúzódának, és annyit nem bosszantanának, de a meleg szobában egyre többen és többen jöttek ki, és meglepedtek rajtam.

Piros pöttyös volt nemcsak az arcom, a kezem, a karom, a hasam, a hátam és a lábam, hanem az ágy, az ágyon a párna,

Vízi és Rongyi is himlős lett és minden más játékom, Elődke, Pisti, Kicsi Kopac, Nagy Kopac, Ananász Anna, Izabella és Kockás Kati is vakarózott, jajgatott. Pöttyös volt a szőnyeg, az ajtó, a fal, a konyhában a tányérok, a poharak, a kanalak, a nappaliban a szekrények, a polcon a könyvek, a könyvekben a tündérek és a kis herceg is.

Csak a piros pöttyös labdámon nem látszott semmi változás. Nem gurigázott ide-oda, nem mondta, hogy valamije viszketne. Miután eltelt három hét, és én újra szép lettem, ő akkor is himlős maradt. Arra gondoltam, talán ő a hibás mindenért, miatta lettem beteg, és miatta kellett itthon ülnöm. Mondtam is Anyának, tegye el azonnal valahová, ne is lássam, nem akarok vele többet játszani, nem akarok hozzáérni, mert nem szeretnék még egyszer piros pöttyös lenni.

Autózunk

Egy nap Apa és Anya eldöntötték, hogy autót vásárolnak. Hosszú ideig válogatták, melyik lenne a legszébb, melyik lenne kényelmes mind a négyünknek, melyik lenne erősebb és gyorsabb, és melyikre lenne elég pénzünk.

Aztán egyik szombaton megérkezett az ezüstsínű autónk, amelynek mindene ezüstös: az orra, az ajtó, a teteje, a háta. Körbejártuk, nézegettük, mind nagyon örültünk neki. Már elég rég vártuk ezt a napot, hogy bárhová el tudjunk menni vele, mondta boldogan Anya, s hogy ne kelljen annyit gyakorolni, buszozni, taxizni, tette hozzá Apa.

Aztán mind a négyen beültünk, és azóta megyünk: akárhová, bárhová és mindenhová is. Apa száguld, Anya vezet, mi a Tesómmal a hátsó ülésen sikítózva autózunk.

Sminkes leszek

Ha nagy leszek, sminkes leszek. Lehetnék motoros vagy katona is, de Anya szerint az fiúknak való, nem lányoknak. Ezért eldöntöttem: sminkes leszek Hollywoodban. Különböző emberek jönnek majd hozzám, színészes nénik és bácsik, mindeniknek más-más arca van. Lemosom az arcukat mindenféle szeszekkel, ezért egy kicsit sziszegnek, hisz csípi őket, de én megnyugtatom, hogy nem fog fájni. Erre ők meg is nyugszanak, mert igazából nem is fáj nekik, csak kényeskednek. Főleg a nénik fognak kényeskedni. Ezután elkezdem bekenni őket jobbnál jobb illatú lötytyökkel, kenőcsökkel, krémekkel. Csak tűrik hátradőlve vagy behunyt szemmel fekvve, hogy közel hajoljak hozzájuk, és simítgassam itt-ott a pofikájukat, hogy el-tüntessem minden sáncot, ráncot, szarkalábat, szomorú árkot.

Amikor elkészültem, azt fogom mondani:

– Máris kész.

Erre ők boldogan felülnek, tükörbe néznek, mosolyognak a tükörnek és maguknak. Aztán nekem is mosolyognak, mert boldogak, hogy megfiatalítottam őket.

Jövő héten is eljönnek, ígérik. Biztos, mindig fiatalok akarnak maradni.

LÁSZLÓ NOÉMI

Kencefice

Először száját
festek magamnak.
Ragyog a két szem,
két kicsi ablak.

Azután szemet
vonalazok.
Nebet a száj,
boldog vagyok.

Dörzsölök arcot is,
égő piros.
Ő csupa búbáj,
én meg csinos.

Ennél többet
egy nő nem festhet.
Aki tud, kérem,
mutasson szebbet!

Fesd ki
a királykisasszony arcát,
hajját, ékszereit.

MÜLLER KATI
rajza

KISS LEHEL

Történet autóval

Nekem az autó nem kellett soha,
benne én mindig rosszul lettem.
Műszerfalán a sok gomb, óra, micsoda...

Pislogtam rájuk kétségbeesetten:
hogyan is lehet mindezt megtanulni?!
Mondjuk, a dudálás kicsit érdekelt,
meg a tükörről lelógó, illatos holmi,
meg a rádió, de csak ha énekelt.

Azóta a világ nagyot változott,
s lettem, képzeljétek, autós gazda!
„Ügyes vagy!” – paskolja vállamat kisfiam.
„Sofőr leszek, mint te!” – mondogatja.

Minden kislány álma,
hogy valamilyen járművet
vezethessen.

Készíts el minél többet
Kovács Júlia és Szucher Zsuzsa óvó
nénik csoportjának alkotásai közül,
amelyeket a marosvásárhelyi 11-es
Napközisotthonból küldtek nekünk.

VONAT

GÉPKOCSI

Mi a kedvenc járműved? Rajzold le,
és küldd el nekünk úgy, mint
Boni Balázs László Marosvásárhelyről

MOZDONY-
VEZETŐ

TENGERÉSZ-
KAPITÁNY

HELIKOPTER

REPÜLŐ

Fesd egyforma színűre
a pöttyöket a jármű, a neve
és a vezetője mellett.

ŰRHAJÓS

LÉGHAJÓS

LÉGGÖMB

PILÓTA

GŐZHAJÓ

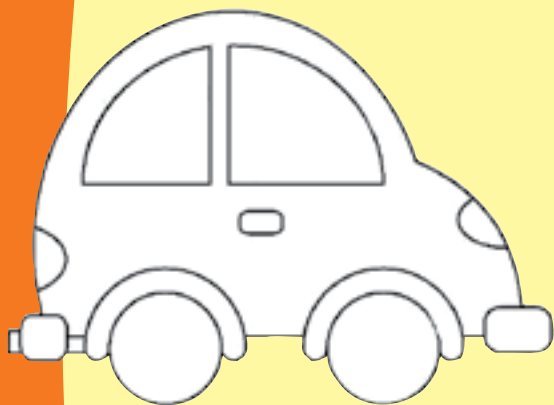
SOFŐR

RAKÉTA

Autózzunk!

Az autógyárban csak egy kiskocsi készült el. A többit neked kell befejezned. Figyelj a részletekre!

SZALONTA

Számold meg, hány autó megy Szalontára, és hány Brassóba.

Szivárvány - naptár 2019

Mesés, játékos új évet táncolnak neked az évszaktündérek.

A karton-mellékletet hajtogasd és ragaszd meg az átlók mentén. Állítsd a talpára a kialakult csúcsos év-piramist.

Az évszaktündérek megtanítanak a hónapok nevére is.

Vajon lassan vagy gyorsan forog majd a 2019-es esztendő?

Az idei Szivárvány-naptár ötletét ebből a kollázból merítettük.

Beküldték **Szucher Zsuzsa** és **Kovács Júlia** óvodásai a marosvásárhelyi 11-es számú Napköziotthonból.

Fesd egyforma színűre az azonos méretű gépkocsikat.

BRASSÓ

NAGY ZSOLT rovata

Kiskertész-kalandok

Téli madáretetés

Dorottya és Barnabás unatkozott: Dorottya a lábát, Barnabás az orrát lógatta. A dermesztő hidegben a kert téli álomra szenderült, s már nem lehetett jó nagyokat játszani, felfedezőutakra indulni, virágot szedni. Kiskertész nagypapának most is remek ötlete támadt:

– Készítsünk madáretetőt! – mondta unokáinak, s a kis csapat rögtön hozzá is látott.

Összeszedtek mindenféle kacatot, amit otthon találtak. Rájöttek, hogy egy kis fantáziával szinte bármiből készíthető madáretető.

Ilyen lett Dorottya etetője. Egy kettészelt narancs húsát kikanalazta. Lyukakat szúrt bele pár centivel a perem alatt, egymással átellenben. A lyukakon zsinórt fűzött át, s az ágakra akasztotta etetőjét. A narancs húsát mind megette.

Ez meg itt a Barnabásé. Levágta egy karton tojásdoboz tetejét. Lyukakat szúrt, madzagot fűzött bele, s már ott is himbálózott a bokor ágán kis etetője.

Készítsetek ti is otthon vagy az óvodában, az iskolában ötletes madáretetőket, helyezétek ki a kertbe, s küldjétek fényképet róla!

Kiskertész nagypapa felsorolta unokáinak, hogy milyen madárcsemegékkel tölthetik meg az etetőt: fekete napraforgó (ne legyen sózott vagy piritott), köles, dió, mogyoró, kesudió, pisztácia, földimogyoró (a nagy magvakat törjük össze), lágy sajt, szalonna, alma.

Dorottya kenyérmorzszát is szeretett volna az etetőjébe tenni, de nagypapa figyelmeztette:

– A kenyér, a tévhittel ellentétben, a madarak számára nem tápláló, sőt egészségtelen! Soha ne adjunk a madaraknak kenyeret, patogatott kukoricát vagy burgonyaszirmot!

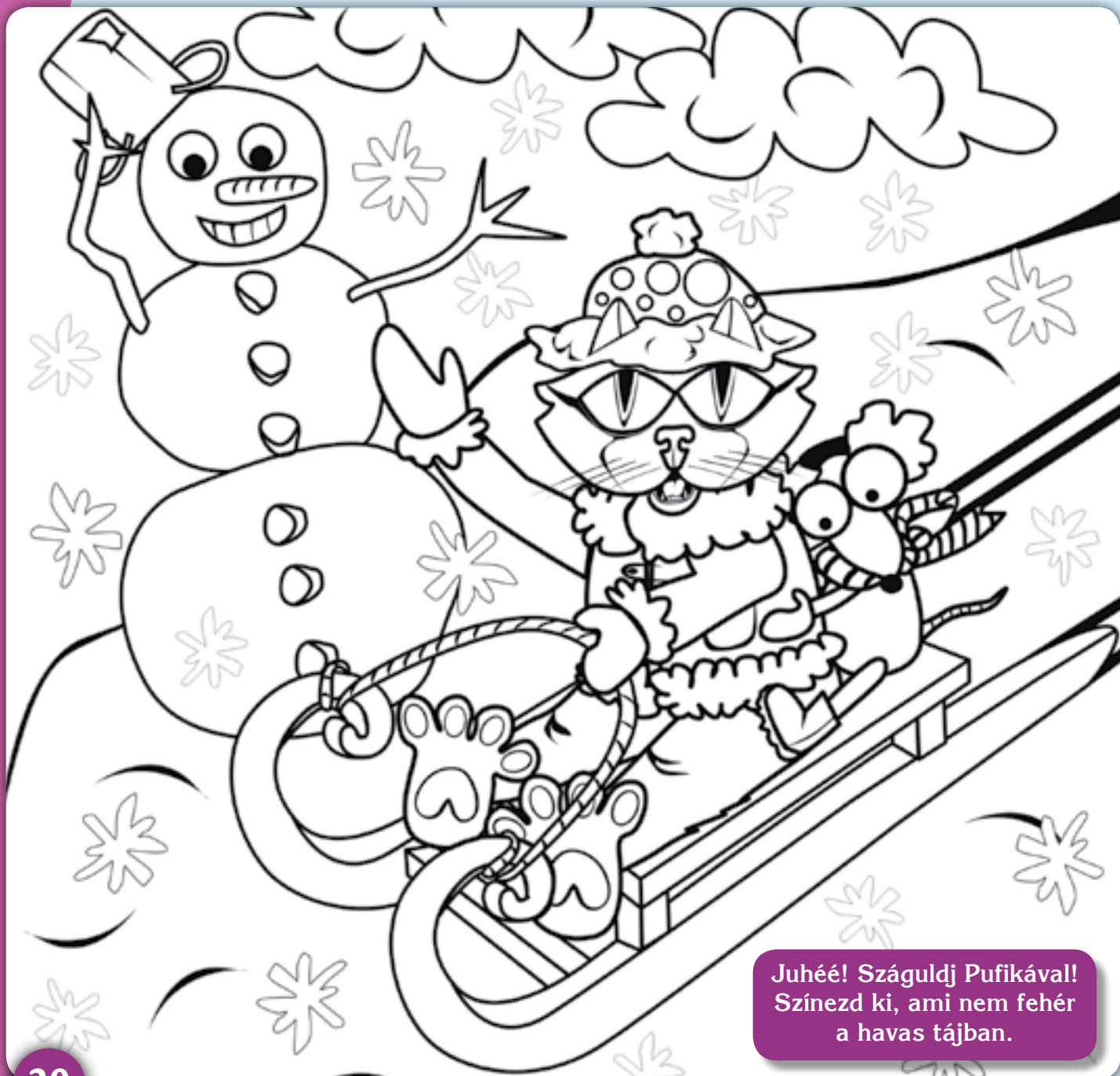
Jelöld zölddel az egészséges madárcsemegéket, és pirossal a károsakat.

Kiskertész nagypapa azt is elmesélte unokáinak, hogy az etetőket minden nap fel kell tölteni, mert a kerti madarak télen könnyen hozzászoknak, ha ugyanazon a helyen élelmet találnak. Dorottya és Barnabás nem unatkozott többé. Tudták, hogy a madarak a kert fontos lakói. Rengeteg kártevő rovar fogyasztanak el, így segítik a kertész munkáját. Télen mi is segíthetünk rajtuk, ha élelmet helyezünk ki számukra.

A gyerekek az ablakon át lesték, milyen madárcsók látogatják a teletöltött etetőket.

Lesd meg te is!

Juhéé! Száguldj Pufikával!
Színezd ki, ami nem fehér
a havas tájban.

Ötlet és rajz: KOVÁCS RÉKA RHEA

Brendi nélkül a legjobb téli nap is unalmas. Mihez kezdjek magammal?

Vajon ki ez a furu szerzet?

Itt lakik a fura szerzet. Kihívom játszani.

Én Pufika vagyok. Máris jövök, csak felhúrom a cicanadrágom.

Teodor vagyok, a szomszédék új kutyája. Gyere játszani!

Tudsz korcsolyázni? A kertben vizet fagyasztottam, majd felváltva siklunk, jó?

Persze, hogy tudok. Remek ötlet!

Biztos, hogy tudsz korcsolyázni, Teodor?

Ne sírj, majd én megtanítalak.

Féltem, hogy nem játszol velem, ha bevallom, hogy soha nem korcsolyáztam.

Igy nem félek! Juhééé!

Ki mer rosszat szólni a kutya-macska barátságáról?

A bolondos legény

Volt egyszer egy szegény ember, aki holt után három fiára egy bikát hagyott.

A fiúk úgy egyeztek meg, hogy mind a hárman építenek egy-egy pajtát, s amelyikbe a bika belefut, azé legyen.

No, építenek is: a két nagyobb olyan cifrát, hogy még a pap is ellakhatott volna benne, a harmadik – az egy kicsit bolondos volt – hitvány nyírfavesszőből font egyet.

Eleresztik a bikát, s hát egyenesen a vesszőpajtába futott.

A két nagyobb legény eleget bosszankodott, de ők akarták így, oda kellett engedni a bikát a bolondnak.

A fiú egyszeribe kötelet vet a bika fejére, s annál fogva vezeti a vásárra.

Amint megy az országúton, nagy szél kerekedik, s egy nagy horgas fűzfa elkezd nyikorogni, mint a csíki szekér.

„Hm – gondolja magában a legény –, ez bizonyosan meg akarja venni a bikát.”

Odakiált a fűzfának :

– Mit adsz érte, hé?

De a fűzfa csak nyikorgott, nyikorgott.

„Ehe – gondolja a legény –, ennek, látom, úgy kell, ha mind a két szarvát leütöm.” – Kapja magát, s a bikának mind a két szarvát leüti egy szempillantásra.

Hanem a fűzfa csak nyikorgott.

– Hát nincs most pénzed? Nem baj, csak szerencse! Majd eljövök a jövő héten.

Azzal megköti a bikát a fűzfához, ő meg elindul hazafelé. Kérdik otthon a bátyjai:

– No, te bolond, eladtad-e a bikát?

– Meghiszem azt – felelte a bolondos legény.

– Kinek adtad el, te bolond? Mert tudom, hogy istenesen megcsaltak – kötekedik vele a legnagyobb testvér.

– De hiszen jó helyen van az, hékám! Eladtam egy horgas fűzfának negyven forintért.

– Hát a pénz hol van?

– Megadja majd a jövő héten, ha arra járok. Kacagni kezd a két legény.

– No, te világ bolondja! Azt ugyan jól eladtad, majd megkapod az árát borjúnyúzó nagypénteken.

A bolondos legény nem is hereditett a bátyjaira.

Elmegy egy hét múlva a fűzfához, kéri tőle a pénzt, de az még csak azt sem mondta, hogy Mihály bá!

– Úgy-e! – mondja a legény. – Hát ez a becsület?

Kapja a fejszét, üt egy istenest a fűzfára, s az gyökerestül kidől a földből. Nézi a helyét, hát egy éktelen nagy üst pénz van alatta!

Azt mondja a fűzfának a legény:

– No, hallod-é, ebből már elviszem a tartozásodat, a többit meg elviszem kamatnak.

Úgy, amint volt, kiemelte az üstöt, behúzta a fejsze nyelébe, fellódította a hátára, s hazáig meg sem állott.

Amikor megérkezik, meglátja a két másik legény a tenger pénzt, összesúgnak-búgnak, hogy az a pénz jobb volna nekik, mint annak a bolondnak.

Hanem a bolondos legénynek jó füle volt, s meghallotta, hogy miben járnak a bátyjai. Elszökött hazulról éjjel, s reggel egyenesen a királyhoz ment panaszra.

Ennek a királynak olyan lánya volt, hogy soha emberi lélek meg nem tudta kacagtatni, úgy búnak ereszkedett.

Mikor a bolondos legény elmondotta a panaszát, olyan hegyesen elkacagta magát, hogy az egész ház tájéka zengett belé.

Azt mondja erre a király:

– No, te legény! Én megfogadtam, hogy aki a lányomat meg tudja kacagtatni, annak adom,

és nem is másítom meg a szavamot. Neked adom a lányomat s fele királyságomat, a testvéreidet pedig elkergetem az országból.

– Fölséges királyom! Ne kergetsd el szegényeket, majd jók lesznek az udvarban béreseknek.

– Jól van, teljék kedved – mondta a király.

Csaptak aztán olyan vendégséget, de olyant, hogy hét nap és hét éjjel még a ló is bort ivott.

Azután a szerelmes pár tojánhéjba kerekedett, letutajozott a Küküllőn, s ha kiszállnak, legyenek a vendégeitek!

DÖME ZSUZSA

Betűk

i-í

I-nek lenni jó lehet:
friss tengeri lehelet,
még írni is élvezet.
Nem mindegy az ékezet!

*

Kedvenc színe kék, szerintem,
vagy talán zöld. És szerinted?

j

Játékos jel, pajkos fajta,
hurok és pont is van rajta.
Hurok feszül a lábára,
így kerül föl a táblára.

A két verses ábécé
újabb betűiről
februárban közlünk
versikéket.

k

Szinte minden jel-elemet
hordoz: hurkot, egyeneset,
kört és horgot. Más egyebet
aggatni rá nem is lehet.
Szegény fejem mit is tehet?
Mind leírom, az összeset.

TÓTH ÁGNES

Ábécé

I-Í

Icike-picike Ibike
ibrikben vizet visz,
iszik is ízibe.

J

Jégtömböket cipel Jakab,
jól megtermett, jó nagy darab.
Januárban jeget farag,
júniusban búzát arat.
Jövőre majd bizonyára
jányok után lót-fut, szalad.

K

Két kicsi kerge,
kergetőző kecske
káposztacsatát vív
kinn a réten este.
Kacagja a vén Hold,
kacsint egyet legott,
két kecske fejére
két csillagot ledob.
Kél a gazda reggel,
kiált is egy nagyot:
kecskéi homlokán
két kis csillag ragyog.

Január inasai

„Hóvónéni a hóvodásokkal.” **Horváth Ildikó óvó néni Tekerőpatakról** küldte a papírhenger „hóvodai” csoportot és a gyufásdoboz szánkón sikló dugógyereket.

A jégkunyhót, azaz iglut nem eszkimók, hanem **Farkas Mária Magdolna és Koncz Emma óvónők havadtői óvodásai** építették sok-sok műanyag-pohárból.

A gyurmahóembereket **Sárközi Erzsébet tanító néni árpádi kisdiákjai** formázták.

Gergely Erika és Farkas Andrea csoportja a kolozsvári Hársfaillat Óvodában hangulatos kollázson és a valóságban is eteti a télen éhezőkismadarakat.

Fándly Enikő osztálya a nagyváradi D. Cantemir Iskolában műanyag pohárfedőbe habszivacs-pihét szórt, az alját beragasztotta egy téli rajzzal. Akár a hajdani hógömbök: ha felrázzuk, havazik benne.

Kisszántón Zabán Klára Anna kivágott papírnyuszival díszítette testvére fülvédőjét, **Dóra Etelke** pedig rajzzal varázsolta egyedivé a tolltartót.

Vajon miről mesél a téli erdő **Györgyi Dalma tanító néni** makfalvi osztályának dugóval pecsételt alkotásán és **Szilágyi-Székely Melinda tanító néni** magyarlapádi diákjainak szivacs-festményén?

Csedő Magdolna csíkszentgyörgyi osztálya ujjbeggyel festette, **Antal Kinga** kisdíákjai a **gyergyószentmiklósi Fogarasy Mihály Iskolában** papírkúpából formázták a hóembert.

Szabó Júlia tanítónő tordai elsősei a téli este derengő színeit előbb az alapra festették, majd a feketére mázolt lapról szó szerint előkaparták.

Szárnybontó

Marton Irénke nyáradszerdai osztályának versei:

Jégvirág, jégvirág,
ablakon túl a világ
deres, csipkés, zúzmarás,
jégmintás tündérvarázs.
Hóember, hóember,
milyen mókás, de jó fej,
hóval tömi a hasát,
nem kell neki nagykabát.

Marton Gellért

Kint vannak a gyerekek,
Nézd a havas tetőket.
Minden havas odakint,
A gyerekek ezt szeretik.

A havas időt szereted?
Gyere, építs hóembert!
Miután majd kész leszünk,
A kályhánál melegszünk.

Siklódi Barbara

**Murányi Jázmin,
Szilágypanit**

**Pál Eszter,
Oroszhegy**

**Harai Ákos,
Zabola**

Barabás Nóra,
Marosvásárhely

Máté Tilda,
Kend

Magyari Kamilla,
Kolozsvár

Kozák Délia,
Marosvásárhely

Bak Márta tanító néni osztálya
küldte a kolozsvári Zenelíceumból:

Nem szeretnék pletykás lenni,
Óra közben beszélgetni.
S míg a tanci a leckét mondja,
Szépen ülnék a padomba'.

Figyelmesen ülnék órán,
Szememet tancira fordítván,
S míg a csengő meg nem szólal,
Sok mosollyal állnék sorba.

Papp Viola Zsuzsánna,
Kintzel Hanna

De szeretnék kocsni lenni,
Autópályán száguldozni.
Szép pirosan virítnék a fényben,
Ütköznék a végzetembe éjjel.

Pásztor Endre,
Szenkovics Tamás

Hull a hó, hull a hó,
most örül a kismackó.
Így szól nagy: kell a meleg takaró.
– Indulnék most korcsolyázni! –
nevet fel a kismackó.
Szép a hó! Fehér a hó,
a szánkónak éppen jó.
Kis házaknál

hóemberek állnak sorban,
mindegyiknek finom répa az orra.

Zsigmond Fanni

Csipike postája

Nektek azt kívánom, legyetek vidámak és egészségesek az új évben, magamnak pedig azt, hogy az eddiginél is több kedvetek legyen Szivárványt olvasni és Csipikének levelet írni.

Köszönöm a rajzot, kedves üzenetet minden barátomnak: **Kocsis Bence**, Kézdivásárhely; **Virág Leila**, Szatmárnémeti; **Oláh Kata**, Csiszár Dobrai Édua, Zilah; **László Orsolya**, Budai Sára Erzsébet, Balla Antal, Bíró Márton, Zetelaka; **Zsidó Petra**, Magyarcsaholy; az élesdi, a tordaharasztsói óvodások; a **csíkszentdomokosi Márton Áron Iskola I. A**; a **szatmárnémeti Művészeti Líceum II. B**; a **marosvásárhelyi G. Coșbuc Iskola II. C**, a **Bernády György Iskola I. C**; a **nagyvárad** Szacsвай Imre Iskola I. B osztálya; a **tekerőpataki II.**; a **kendi II.**; az **esztelneki II.**; a **segesvári II. B**; a **zabolai előkészítő és II. B**; a **szilágycsehi**, a **bukaresti előkészítő és II.**; a **sárvásári I. osztály**.

• **Erdő Úzonka** és természetes hőembere **Pestszentlőrincről** köszöntik a Szivárvány olvasóit.

• Ha Kolozsvárra kirándultok, látogassatok el a Napsugár szerkesztőségébe is – biztat mindenkit **Tunyogi Katalin** és **Székely Anna** osztálya a **nagyvárad** Szacsвай Imre Iskolából.

E lapszám
támogatói:

Készült
a Magyar Kormány
támogatásával

Forró Ágnes, 2000

Vágd ki a bélyeget,
és ragaszd a gyűjtőlapra!

• **Seprődi** olvasóink kiscsizmája nem sárban, lattyakban, hanem friss hóban tapos. Ez tavalyi kép. Mit hoz ez a január? – találgtják **Táslávan Melinda** hócsatára kész kisdíákjai.

• Mi csodáljuk, az éhező madarak egy-kettőre bekebeleznék a karton-madárkák „ruháját”, amelyet **Szőcs Róbert** tanító bácsi **mezőpaniti** másodikosai ízletes magvakból ragasztottak.

• **Balogh Tünde** tanító néni **csíkfalvi** osztálya hulladékok újrahasznosításával maga készítette ezt a csinos baba-konyhát. Kezdődhet a főzőcskézés!

• Kerekedett vagy fogyott, netán elolvadt azóta? Ezt a délceg hóembert **Bíró Annamária** tanító néni **tekerőpataki** másodikosai készítették az idei első hóból.

Címlap:
VASS JÓZSEF

SZIVÁRVÁNY, kisgyermekes képes lapja. XL. évfolyam, 421. szám. Kiadja a **NAPSUGÁR Kft.** Főszerkesztő: **ZSIGMOND EMESE**. Képszerkesztő: **MÜLLER KATI**. Lapterv: **Könczey Elemér**. Honlapszerkesztő, nyomdai előkészítés: **Komáromy László**. Műszaki szerkesztő: **Várdai Éva**. **Megrendelhető a szerkesztőség címén:** 400462 Cluj, Bld. C. Brâncuși nr. 202. ap. 101. E-mail: naps.sziv@napsugar.ro. www.napsugar.ro. Telefon/Fax: 0264/418001 **A lapok árát a következő bankszámlákra várjuk:** Cont IBAN: RO45RNCB0106026602080001 B.C.R., CLUJ vagy RO70BTRL01301202P90961XX S.C. **NAPSUGÁR- EDITURA S.R.L.** CUI: 210622. Készült a **kolozsvári TipoOffset Kft.** nyomdájában. ISSN 1221-776x

Csipike- képtár

Lőrincz Eszter,
Székelyudvarhely

Sisak Melinda,
Kolozsvár

Kádár Nóra,
Székelyudvarhely

Gál Panna, Kovászna

Vajna-Bálint Hanna,
Gernyeszeg

Ára 4 LEJ, 400 FT

OKTÓBER

NOVEMBER

SZEPTEMBER

Ősz

AGGUSZTUS

DECEMBER

Nyár

JÚLIUS

Tél

JANUÁR

SZEPTEMBER

FEBRUÁR

Tavasz

MÁRCIUS

MÁJUS

ÁPRILIS